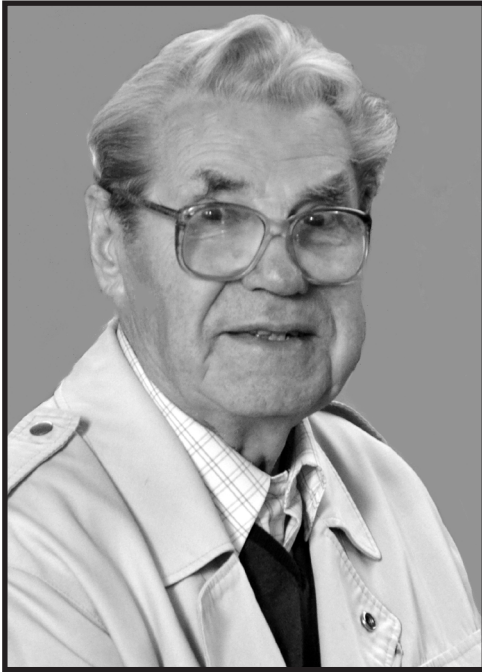

PASKUTINIS SUDIEV MOKYTOJUI

JUOZAS PAŠKEVIČIUS

1924 03 19–2023 03 26

Palaidotas Kairėnų kapinėse Vilniuje

Juozas Paškevičius. M. Kaminsko nuotr.

Koks trapus tas žmogaus gyvenimas... Tik ką smagiai paminėjome Lietuvos geologų sąjungos Garbės nario prof. habil. dr. Juozo Paškevičiaus 99-ąjį gimtadienį. Kaip visada puikiai atrodantis ir žvalus, gerai nusiteikęs dėkojo atėjusiems jo pasveikinti įvairaus amžiaus kolegoms ir vaišino šventiniu pyragu. O praėjus savaitei turime tarti jam paskutinį sudiev... Nelemta žinia lyg žaibas trenkė ankstyvą sekmadienio rytą. Iki šiol sunku suvokti šią tiesą, juk buvome įtikėję – kas jau kas, o Profesorius tikrai sulauks šimto metų jubiliejaus.

Mano pažintis su J. Paškevičiumi prasidėjo 1967 m. rudenį dabartinėje J. Dalinkevičiaus auditorijoje, kur kaip studentas atėjau į pirmąją bendrosios geologijos paskaitą, ir tęsėsi ilgus metus, kol dėstytoju dirbau Vilniaus uni-

versiteto Geologijos ir mineralogijos katedroje. Dirbome petys į petį rengdami geologijos specialistus ir užsiimdami moksliniais tyrimais, į kuriuos mane, žalią pirmakursį, ir nukreipė tuo metu dar docentas J. Paškevičius.

Tik pradėjęs studijas iš vyresnių kolegų prisigaudžiau žinių apie įvairius geologinius tyrimus ir kreipiausi į Studentų mokslinės draugijos (SMD) geologų būrelio pirmininką išreikšdamas norą juose dalyvauti. Jis patarė kreiptis į doc. J. Paškevičių, kuris dirbo paleontologijos srityje, ir pasiūlė man užsiimti silūro sistemos konodontų tyrimais. Tuo metu ši organizmų grupė buvo dar mažai tyrinėta pasaulyje, o Lietuvoje pradėti tik pirmieji tyrimai. Prisipažinsiu, tada tikrai nusivyliau, nes man patiko mineralogija ar kristalografija, o paleontologija visai nežavėjo. Tačiau trauktis nebebuvo kur – nenorėjau sugadinti savo įvaizdžio J. Paškevičiaus akyse. Pamaniau, truputį pasikapstysiu ir tada žiūrėsiu, kur pasukti. Likimo ironija – pasirodė, kad šis pasiūlymas man buvo lemtingas ir Profesorius tapo mano diplominio darbo, o vėliau ir daktaro disertacijos moksliniu vadovu. Jis vedė mane mokslo keliu, rodydamas atsakomybės, kruopštumo ir darbštumo pavyzdį.

J. Paškevičiaus dėka katedroje buvo labai jauki, kūrybinga ir darbinga aplinka. Visada ramus ir tolerantiškas Profesorius pelnė didžiulę ne tik katedros, bet ir visų Gamtos mokslų fakulteto darbuotojų ir studentų pagarbą. Mus su Profesoriumi siejo ypač šiltas ryšys. Jis buvo labai jautrus ir neretai tiesiog tėviškai patardavo ar padaršindavo. Be to, būdamas puikiu sodininku, išmokė mane skiepyti obelis ir slyvas – kiek skiepijau, viskas prigijo. Kaip prigijo mumyse jo išskiepyta pagalba žmogui ir tikėjimas gerumu.

Sunku išlydėti Profesorių į amžinuosius sodus... Lietuva neteko garsaus jos gelmių tyrėjo, vaikai tėvo, vaikaičiai senelio ir prosenelio, o mes nuostabaus kolegos.

Ilsėkis ramybėje, mielas Mokytojau...

Antanas Brazauskas